

fundamentum, parietes, & tectum, vt sunt vnita inter se.

Ad nonum.

Ad nonum. Respondeo argumentum esse à sensu diuiso ad coniunctum, seu à partibus diuisis ad coniunctas; totum enim non est materia, & forma, prout sunt separate, sed prout sunt coniuncta. Adde quod argumentum non est in forma, totum enim ponitur in maiori, minori, & conclusione: aut etiam ad maiorem potest dici, quòd materia & forma non vnita sunt partes totius, at vnita sunt ipsi summet totum.

DECISIO.

Num. 12. Determinat auctor quòd totū distingatur à suis partibus etiam vnitis ante opus intellectum.

Resolutio prima: Totum Physicum, seu essentialiale, & substantiale (de hoc enim solo hic intendunt loqui auctores) est distinctum à suis partibus, etiam vnitis ante opus intellectus; seu (vt rectius loquamur,) totum non est suar partes etiam vnita; quòd dico propter malam intelligentiam doctorum contrariæ opinionis, imò propter multos Scotistas, qui in eo allucinantur, quòd velint entitatem totius esse aliquam entitatem superadditam entitati partium, ita vt sint duæ entitates in toto, entitas partium, & entitas totius; nam certè hæc doctrina non est Scoti, sed hæc eius est mens, nempe vt partes, dum induunt rationem totius, amittant veterem entitatem, & assumant nouam; ex partibus enim vnitis sunt partes transactæ, quæ sunt ipsi summet totum.

Ex quibus patet, quomodo melius proponeretur status controuersia sub his terminis. an totum nihil sit aliud, quàm suæ partes vnita? quam sub illis ordinarijs, an totum distingatur à suis partibus vnitis: nam distinctio est inter ea, quæ sunt saltem in diuerso statu; at partes totius transactæ in tertiam entitatem non retinent præcisè statum vnionis, sed aliquid amplius dicunt, scilicet statum transactionis: quare, vt dixi, proponi deberet controuersia hoc modo: an totum sit quædam entitas, quam non habeant partes vnita; antequam in tertiam transcant entitatem? & resolutio nostra est quòd sic, nimirum quòd partes vnita habeant vnam entitatem, quam mutant, dum induunt rationem totius.

Prob. primi.

Probatur primo: Intima duorum entium penetratio, quorum vnum se habet per modum actus, & aliud per modum potentia; diuersam constituit entitatem ab entitate partium non penetratarum, seu non transactarum, sed totum sunt partes transactæ, & partes quocunque modo sumantur, dummodo non sint transactæ, non dicuntur penetrare, nec penetrantes se inuicem, etiam si sint vnita; quia vnio illa penetrationem substantialem non importat, sed tantummodò vnionem: at aliud est duo aliqua vniri inter se, & aliud se penetrare; nam penetratio dicit aliquid amplius, quàm vnio, ergo totum & partes etiam vnita sunt diuersa entitas; Confirmaturque, ita se habent, cæteris paribus, partes non transactæ ad transactas, sicut se habet aqua ad vinum, in vinum non adhuc conuersa, seu transacta, sed entitas talis aqua est diuersa ab entitate illius aquæ in vinum conuersæ: aut euentius pone Exemplum in duobus li-

quoribus qui primo vniantur inter se, & postea in tertiam transcant entitatem, nimirum in tertium liquorum.

Secundo Probatur Resolutio, difficillimum erit saluare, quomodo homo absolutè dicatur corporeus, item quomodo dicatur intelligere, nisi detur illa transactio partium in tertiam entitatem; nam quandoquidem homo non habet quantitatem, nisi ex parte materia, nec intellectum, nisi ex parte anima, certè malè totus homo diceretur corporeus, & totus intellectus, nisi hoc haberet per transactionem partium in illam tertiam entitatem, per illam, inquam, transactionem ex parte materia, quantitas communicatur toti homini, & per transactionem ex parte anima intellectum communicatur toti homini: sicut secundum admittentes species vsuales, ideò tota visio est vitalis, & tota visio est visio v. g. albi, licet non habeat à specie sensibili vitalitatem, nec à potentia, quòd sit visio albi, attamen tota visio est vitalis, & est visio albi; sed vnde hoc, nisi quia illa actio scilicet concursus speciei visualis, & concursus potentia quasi transcant in tertiam entitatem concursus, & ob id visio dicitur tota vitalis, & tota visio albi, ita in allato casu.

Tertio. Quod est vnum, & identitatem importat, non est illud, quod est plura, nec identitatem importat, sed compositum Physicum est verè vnum habetque identitatem, partes verò etiam vnita sunt plura, nec habent identitatem, nam materia etiam vnita formæ non identificatur cum formæ; at certè vt vnum aliquod tertium indiuisum constituant, debent identificari inter se.

Respondent Auerſa partes esse plura partialia, & totum vnum totaliter constitutum ex partibus, & ita non est vnum simplex: sed hoc non satisfacit, nam nisi partes haberent identitatem in illo toto, iam non essent de intrinseco conceptu totius. Deinde quodlibet totum Physicum est verè vnum ens totale simplex, alioquin quodlibet totum Physicum esset plura entia totalia, vt hoc igitur euitetur, dicendum est partes vnitas in illam tertiam simplicem Physicam entitatem transire. Deinde si sufficeret quòd totum Physicum diceretur tantum vnum totaliter, non verò vnum simplex, ex duobus totis Physicis v. g. ex boue, & asino, posset constitui vnum totum Physicè, quod diceretur vnum totum totaliter, non verò simplex, quòd nemo dixerit.

Quarto. Illud, quod est per se in prædicamento substantia, dicit aliquid præter materiam & formam vnitas: sed compositum Physicum est per se in prædicamento substantia, ergo dicit aliquid præter materiam & formam vnitas, minor patet, maior probatur, quia materia sola non est per se in prædicamento, cum sit pars, nec similiter forma, nec vtraque simul, quia similitas illa, cum sit vnio, & illa vnio aut nihil sit absolutum, adueniens partibus, vt ostensum est, præter rationem superiori, aut quamuis esset aliquid, sese tamen haberet ad partes tantummodò vt quo, at quod se habet vt quo, & quod est diminuta magis entitatis, non est in causa, cur aliquid per se ponatur in prædicamento, ergo, &c. aut illa